

Louie och hans pappa är på väg upp till fjällen för att vandra och tälta i några dagar. Louie ska få uppleva den storslagna naturen med sina magnifika viddar och trolska urskogar., det som hans pappa växte upp med. Louie är en storstadskille och bryr sig mest om TV-spel och kompisar, han följer dock med sin pappa. Delvis för att inte göra honom besviken. Vandringen börjar och de tar bara korta stopp för att hinna till platsen hans far kryssat ut på kartan, platsen de ska slå läger första natten. Louie häpnas av vidderna och hur molnens skuggor sakta rör sig över vidderna, en renhjord vandrar längre bort. Aldrig har han upplevt naturen så storslagen. De fiskar i en bäck, Louie tycker det känns brutalt att slå fisken i huvudet så den dör. De grillar fisken över elden framför det resta tältet. De äter med ljudet av bäcken, vinden och elden i bakgrunden. Ett svagt sken från lägerplatsen i fjärran. Louie lyssnar på ljuden i tältet, han somnar. Pappan håller vatten på elden, det är morgon. Efter en macka beger de sig längre ner i dalgången. De ska ta en roddbåt som ligger låst vid sjön. Louie sitter ihopkrupen i fören av båten och ser på sin far som ror för all kraft mot den starka vinden. Det har blåst upp och regnar, Louie tänker på sitt rum där hemma. De är framme, de binder båten och kliver i land. Louie möts av en tät skog med stora höga träd. Längre in tystnar vinden och en tät tystnad infinner sig, lite som när det fallit tjockt med snö. Louie känner sig plötsligt mer närvarande än han tidigare upplevt. Han blir stillastående och tar in känslan, han liksom glömmer sig själv för en stund. Aldrig har han upplevt sån fridfullhet. -Louie! Ropar pappa en bra bit längre fram -kommer du?! Solen rör sig över himlavalvet, skuggorna blir långa. Det är åter kväll och skuggorna dansar i eldens sken. Louie insjunken i lågorna medan pappa sippar på en kopp kokkaffe.

Nästa dag sitter Louie och täljer medan hans pappa binder loss båten och hoppar i. Hans pappa ska fiska längre ut på sjön men Louie vill helst stanna på land. Louie utforskar skogen och hittar vad som ser ut som en gammaldags broch på marken, han sätter den på sin jacka. Louie trivs i skogen mer än han kunde ana, han lägger sig och tittar upp på träden som vajar och molnen som rör sig, den underbara fridfullheten igen. Han somnar och drömmer att han svävar över vattnet, i spegelbilden ser han en fågel.. Han ser sin pappas båt där nere uppochnervänd i sjön! Fotsteg! Han vaknar. Ingen syns. Det har blivit kväll och han fryser. Han springer skräckslaget mot lägerplatsen, den är tom.. Båten är fortfarande borta. Han tittar ut över vattnet men ser ingen båt, han tänker på sin dröm. Han är rädd. Han ropar efter sin pappa och hör sitt eget eko. Han är rädd och förtvivlad. Han tänder en eld och kastar på alla pinnar han kan hitta. Han väntar med gråten i halsen, det blir mörkt. Han drömmer att han svävar genom skogen, han letar efter sin pappa. Det är någon där, inte hans pappa. Närmare. Ett... djur?, ett barn?! Den tittar mot honom. Han vaknar, solen har börjat gå upp. Båten fortfarande borta, ingen pappa. Det är sant. Han gråter. Något landar nära honom! En kotte? Något träffar honom i nacken! Han vänder sig om och tittar in mot träden. -Varför gråter du?! Frågar en röst. -Vem är där!? Ropar Louie skräckslaget. -Jag är inte farlig, säger rösten. Rösten frågar vad han gör där och Louie svarar, rädslan byts mot förtröstan och Louie vill att det som låter som en flicka ska visa sig. Efter en stund får han syn på någon borta mellan träden... den figur han såg i sin dröm! Det är en flicka, men inte en vanlig flicka. Hon är klädd i päls och har ett ansikte som inte liknar något han har sett på en flicka tidigare. Louie backar och flickan stannar. -Är du rädd för mig? frågar hon. -Jag vet inte... nej, svarar han. Hon går sakta mot honom och han konstaterar att hon

uppenbarligen inte en vanlig människa. -Jag såg dig i min dröm, säger Louie. -Jag såg dig också, svarar hon.

Louie accepterar situationen samtidigt som han inte är helt säker på att han drömmer, det börjar bli ottydligt vad som är dröm och verklighet. Flickan erbjuder sig att hjälpa honom tillbaka till leden igen så han kan hitta tillbaka till sina. Hon förklarar att hon inte är som han och inte får träffa såna som han. Hon frågar allt om pojkens värld och han svarar, han frågar lika nyfiket om hennes men får bara veta att hon har en familj som kommer leta efter henne. Han frågar hur de kunde se varandra i drömmen och hon förklarar att det inte är något speciellt. Om man är mottaglig så finns det inga gränser för medvetandet, så brukar MIN pappa säga.

På deras vandring anar flickan något de flyr ner i en mörk gång under en sten. Den lilla gången leder till en stor, något som liknar en gruva eller grotta. Flickan håller något på en tjock gren och slår en gnista. Det flammar upp och de ser en bit av grottan. -Håll dig bakom mig, säger hon. Louie lyder snabbt. -Dom var nära, jag kände det, säger hon. -Vilka, undrar Louie. -De andra.. Du får inte vara här, jag borde inte hjälpt dig! -Du får aldrig berätta att du träffat mig!.. Förstår du det!, nu är det hon som ser mest rädd ut. Louie lovar att aldrig berätta något. De går genom tunnlarna, Flickan verkar säker men stannar snart.. blickstill. -Vad är det?, viskar Louie. -Förlåt Louie.. förlåt, svarar flickan förtvivlat. Pang! Något träffar Louie hårt i huvudet och han förlorar medvetandet. Han drömmer att ??? Skrik.. Flickan skriker, en annan röst.. Mörk, den är upprörd men bestämd. Något sticker i näsan och han vaknar... bunden. Flickan är där och någon sitter bakom, halvt dold i mörker. -Förlåt Louie, det är mitt fel, säger flickan förtvivlat.